

ДАСКАЛЪ ГЕНО

Школото на даскалъ Гено бѣше едно въ града. Който искаше синътъ му да не рѣже на рабошъ, ами да пише на тевтеръ, като европеецъ, който мечтаеше да види чазото си застанало отъ дѣсно на олгара въ „Света Троица“ съ „апостола“ въ ржце, въобще, който имаше усѣтъ къмъ науката — трѣбваше безъ друго да посети школото на даскалъ Гено.

То бѣше на лесно мѣсто. Тръгни отъ кафенето на Петалата къмъ Дунава, гледай кжщитѣ въ дѣсно и ще го познаешъ. На пжтната врата ще видишъ изрѣзанъ кръстъ, а подъ него четири славянски букви: г, т, д, а — сиречь Генс Тоневъ, даскалъ и абаджия.

Отвори пжтната врата, и кичестиятъ дворъ ще те посрещне, като премѣнена за празникъ невѣста. Туфичкитѣ свежъ чимширъ ще те поканятъ: „заповѣдай“! босилекътъ нарочно ще се размърда, за да замирише по-силно, ружитѣ и камшицата ще ти се поклонятъ приветливо, а току-що подрѣзаната лоза ще пролѣе надъ тебе нѣколко сълзи, отъ радостъ, че си влѣзълъ въ храма на науката.

Подъ стълбитѣ на язлъка е школото; бутни вратата и влѣзъ. Даскалъ Гено нѣма да те погледне. Седналъ съ скръстени крака на абаджийския си одъръ, той ще мушка съсрѣдоточено иглата и само съ мърморене ще отговори на твоето „добро утро!“